

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 30 października 2018 roku G. G. domagała się zasądzenia od Towarzystwa (...) SA w W. kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 577,96 zł odszkodowania (462 zł za opiekę i 115,96 zł za leki przeciwbólowe) z odsetkami ustawowymi od 27 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Na rozprawie 27 listopada 2019 roku pełnomocnik powódki złożył zestawienie kosztów na kwotę 3635,40 zł.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10264 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 września 2018r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd I instancji zasądził także od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3635,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało o następujące ustalenia stanu faktycznego :

W dniu 29 grudnia 2017 roku powódka jechała autobusem linii 52. W czasie otwierania się drzwi, ścisnęły one lewą rękę powódki, powodując jej złamanie. Po zdarzeniu opiekę nad powódką w zakresie codziennych czynności sprawowała jej córka.

Powódka doznała złamania bez przemieszczenia dalszej nasady kości promieniowej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej kończyny górnej lewej, stanowiącego trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%. Cierpienia fizyczne spowodowane bólem były znaczne przez pierwsze 3 dni, następnie zmniejszały się do niewielkich. Powódka była ograniczona w czynnościach codziennych wymagających sprawności obu kończyn górnych przez 6 tygodni w wymiarze 4 godzin tygodniowo.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego, Sąd I instancji wywiódł, że podstawę odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie stanowi art. 822 k.c. i 436§1k.c. w zw. z 435§1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (...) Nadto w zakresie odszkodowania podstawę żądania stanowi art. 444§1 k.c., a co do zadośćuczynienia art. 445§1 k.c.

Sąd I instancji podniósł, że z ustaleń dokonanych w toku postępowania wynika, iż powódka uległa wypadkowi opisanemu w pozwie, potwierdzają to zeznania świadka- córki powódki oraz przesłuchania powódki, a także opinia biegłej, która po zapoznaniu się z aktami potwierdziła opinią następstwo zdarzenia opisywanego przez powódkę w postaci złamania lewej ręki.

Powódka nie otrzymała żadnej kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania od pozwanego. Kwota 10000 zł przy ustalonym stopniu i rodzaju (trwały) uszczerbku na zdrowiu jest sumą odpowiednią zadośćuczynienia. Jeżeli chodzi o odszkodowanie z tytułu kosztów opieki Sąd ustalił je jako iloczyn ilości tygodni, godzin opieki w każdym tygodniu oraz kwoty 11 zł (wskazanej przez samą powódkę w pozwie- k. 9), tj. na kwotę 264 zł. Co do kosztów opieki przekraczającej tę sumę, a także, co do kosztów leków (115,96 zł) Sąd oddalił żądanie, jako nieudowodnione.

Sąd zasądził odsetki dopiero od dnia decyzji odmawiającej wypłaty, skoro powódka nie udowodniła wcześniejszej daty, od jakiej należna byłaby zasądzona kwota, w szczególności daty doręczenia pisma wzywającego do zapłaty, od której można by liczyć termin do dokonania wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania (art. 481§1 k.c.).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części uwzględniającej żądanie pozwu wniosła strona pozwana.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu:

1.naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a. ustalenie stanu faktycznego tylko i wyłącznie na zeznaniach powódki, jako wiarygodnych z pominięciem faktu, że dowód z przesłuchania stron ma charakter jedynie subsydiarny, a zeznania powodów z uwagi na interes w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy mają ograniczoną wiarygodność;

b. pominięcie dowodu z zeznań świadka J. D. i niewyjaśnienie przyczyn tego pominięcia w uzasadnieniu, co doprowadziło do ustalenia faktu niezgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy, że powódka doznała uszkodzenia ciała podczas wysiadania z autobusu linii 52.;

2.naruszenie przepisów prawa procesowego w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art.245 k.p.c. poprzez wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pominięcie dowodu z dokumentu prywatnego – raportu informacyjnego kierowcy autobusu linii nr (...), który prowadził pojazd w chwili, kiedy miało dojść do zdarzenia. Skutkowało to ustaleniem faktu niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, że powódka doznała urazu przy wysiadaniu a autobusu linii 52;

3.naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 232 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powódka udowodniła, iż doznała urazu podczas wysiadania z autobusu linii 52, podczas gdy nie przedstawiła żadnego obiektywnego dowodu, który wykazałby ten fakt, co winno skutkować oddaleniem powództwa;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 822 k.c. w zw. z art. 435 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie skutkujące przypisaniem odpowiedzialności pozwanej za przedmiotowe zdarzenie, pomimo tego, że powódka nie wykazała, że to pozwana ponosi odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 29 grudnia 2017r.;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 444 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące uznaniem odpowiedzialności pozwanej za przedmiotowe zdarzenie i zasądzenie odszkodowania za koszty opieki osób trzecich, w sytuacji, gdy opiekę nad poszkodowaną sprawowała jej córka;

6.naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art.445 § 1 k.c. przez błędną wykładnię pojęcia „suma odpowiednia”, co skutkowało przyznaniem na rzecz powódki kwoty rażąco zawyżonej w stosunku do doznanej krzywdy;

7.naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art.418 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. poprzez zasądzenie odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia poprzedzającego wyrokowanie, w sytuacji, gdy w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia w wyroku uzasadnione było przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

W konkluzji skarżąca wniosła o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyników postępowania, i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącej podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności, nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. i art. 232 k.p.c.

Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego, co do przebiegu zdarzenia z dnia 29 grudnia 2017r. w oparciu o zeznania powódki i świadka A. M.. Świadek J. D. przesłuchiwani na rozprawie w dniu 4 marca 2019r. zeznał, że zdarzały się sytuacje, gdy pasażer był uderzony drzwiami, przy czym nie kojarzył sytuacji z powódką. Autobus linii 52, którym poruszała się powódka, w godzinach 14-15 był co do zasady wypełniony w 80-90 % - co przyznał świadek J. D.. Powódka zeznała, że po doznaniu urazu wysiadł z autobusu i usiadła na ławce, gdyż zrobiło jej się słabo, a autobus odjechał. Powódka nie podeszła do kabiny kierowcy, z uwagi na odczuwany ból i słabość. Okoliczność, że kierowca zdarzenia nie zauważył, nie może stanowić podstawy do odmowy wiarygodności zeznań powódki, co do przebiegu zdarzenia. Jak wynika z zeznań powódki, po chwili udała się na pogotowie ratunkowe. Na karcie 12 akt spawu znajduje się karta informacyjna z Wojewódzkiej (...) w Ł., z której wynika, że w dniu 29 grudnia 2017r. o godzinie 15.04 powódka zgłosiła się do stacji wskazując, że w wyniku uderzenia drzwiami autobusu doznała urazu ręki. Po założeniu gipsu powódka dzwoniła do córki – świadka A. G., której opisała przebieg zdarzenia.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego nie znajduje uzasadnienia zarzut skarżącej w tym zakresie, że Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego wyłącznie o zeznani powódki, które nie mają oparcia w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Okoliczność, że świadek J. D. nie zauważył zdarzenia z powódką, w żadnym razie nie uzasadnia twierdzenia skarżącego, że do zdarzenia nie doszło. Z uwagi na wypełnienie autobusu w garncach 80-90 % w godzinach 14-15, świadek mógł tego zdarzenia zwyczajnie nie zauważyć i odjechać z przystanku, a powódka z uwagi na odczuwany ból i wiek nie zdążyła poinformować kierowcy o zdarzeniu. Nadto, strona pozwana nie przedstawiła nagrania z monitoringu autobusu, w którym doszło do zdarzenia, mimo posiadania danych umożliwiających zidentyfikowanie pojazdu.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, powódka udowodniła, że doznała uszkodzenia ciała w okolicznościach ustalony przez Sąd I instancji.

Nie znajdują także uzasadnienia zarzuty naruszenia prawa materialnego. – w szczególności, bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 822 k.c. w zw. z art.435 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, udowodniona została zasada odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę powódki.

Nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut skarżącego, że przyznane powódce zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł nie jest sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, zadośćuczynienie przyznane powódce na poziomie 10.000 zł nie jest w żadnym razie rażąco zawyżone i w istocie stanowi „sumę odpowiednią w rozumieniu art. 445 k.c. W wyniku urazu z dnia 29 grudnia 2017r. powódka doznała złamania bez przemieszczenia dalszej nasady kości promieniowej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej kończyny górnej lewej. Skutkowało to koniecznością założenia opatrunku gipsowego. Cierpienia fizyczne spowodowane bólem pourazowym i niewygodnym gipsem w pierwszych dniach po wypadku były znaczne i wymagały systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych. Po zdjęciu gipsu powódka musiał przejść zabiegi rehabilitacyjne. U powódki w wyniku urazu stwierdzono 3 % trwały uszczerbek na zdrowiu.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia art. 444 § 1 k.c. Okoliczność, że opiekę nad powódką sprawowała jej córka, w żadnym razie nie uzasadnia tezy skarżącego, że koszty tego rodzaju opieki nie obciążają zobowiązanego do naprawienia zgody. Przeciwnie – poszkodowany, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, może domagać

się na podstawie art. 444 § 1 k.c. odszkodowania z tytułu kosztów opieki sprawowanej nad nim nieodpłatnie przez osoby bliskie (podobny pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z dnia 22 lipca 2020r. III CZP 31/19 – system informatyczny Legalis nr 2401225).

Całkowicie chybiony jest także zarzut naruszenia art.481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c.. Powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, przy czym pozwany pismem z dnia 17 września 2018r. odmówił powódce wypłaty odszkodowania.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności opisane dyspozycją art. 817 § 2 k.c., które uniemożliwiły pozwanemu spełnienia świadczenia przed wytoczeniem powództwa w przedmiotowej sprawie. Zgodnie art. 481 k.c. odsetki należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98k.p.c. w zw. z § 2 ust.5 i §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).